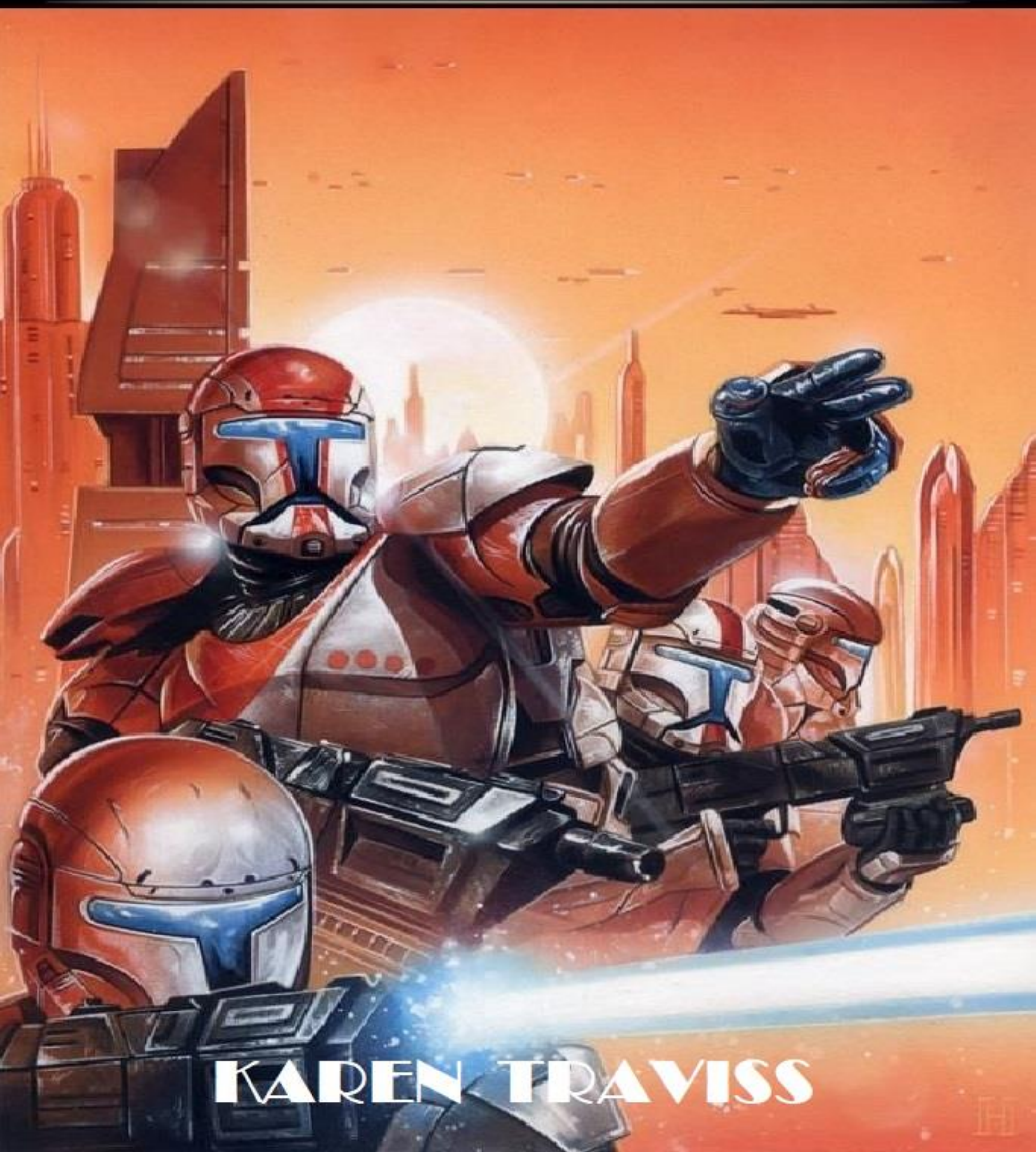
STAR WARS

COMANDOURILE REPUBLICII

ECHIPA OMEGA - ȚINTE

KAREN TRAVISS

RĂZBOIUL CLONELOR
COMANDOURILE REPUBLICII
ECHIPA OMEGA - ȚINTE

Traducere făcută de *Dumitrescu Cristian*

Karen Traviss
The Clone Wars – Republic Commando: Omega Squad – Targets
2005

Karen Traviss

Karen Traviss este o autoare de science-fiction din Wiltshire, Anglia. Este autoarea seriei Wess'Har şi a scris materiale conexe bazate pe seria Star Wars, Gears of War, Halo, G.I. Joe şi cea mai nouă serie Nomad, în colaborare cu Nick Cole şi Jason Anspach. Munca ei traversează diverse forme de media, inclusiv romane, povestiri, benzi desenate şi jocuri video.

...cu mult timp în urmă, într-o galaxie foarte, foarte îndepărtată

Cartierul general, Operaţiuni Speciale, Coruscant: Cazarma *Companiei Arca*

— Dă-i drumul, spuse Fi. Împuşcă-mă. Dă tot ce poţi.

Îşi ţinea braţele depărtate pe lângă el, prezentând o ţintă clară pentru camaradul său. Atin ridică pistolul Verpin de sfărâmat şi ţinti cu amândouă mâinile, mâna stângă ţinând-o pumnul drept.

— Numai gura e de tine, Fi, spuse el.

Atin apăsă pe trăgaci. Pe pieptul blindat al lui Fi pufni un nor cu o pocnitură puternică, iar el căzu pe spate în peretele camerei lor. Arma Verpină era tăcută, cu excepţia impactului şi a ţipetelor care urmau uneori exploziilor. Fi nu ţipă. Dar, în spatele vizorului, avea gura deschisă într-un *oh* tăcut de durere.

Atin veni deasupra lui şi verifică atât platoşa cât şi camera armei Verpine înainte să-l tragă înapoi în picioare. Îşi scoaseră căştile şi se uitară în jur după proiectilul folosit. Fi ridică un disc turtit de metal ale cărui margini erau despicate şi îndoite ca o floare şi îl aruncă în aer pentru ca să-l prindă Atin.

— Deci, modernizarea a funcţionat, zise Atin. Dar nu mă poţi învinovăţi că am vrut să verific. Am petrecut o lună în bazinul cu bacta datorită unui proiectil ca ăsta.

Fi nu avea mai multă încredere în cei de la Achiziţii decât avea Atin, nu când erau peste zece mii de seturi de echipamente costisitoare de modernizat. Se plânseseră de cheltuieli, dar acum totul – de la sistemele de armură până la puştile DC-17 – era întărite împotriva impulsurilor electromagnetice şi a armelor Verpine, cele două puncte slabe care aproape că îi uciseseră pe Qiilura.

Fi îşi strecură casca la loc şi îşi lovi placa de articulaţii de ea.

— Ei bine, nimic mai puţin un tun laser nu ne va mai da bătăi de cap acum.

Uşa se deschise cu o şoaptă. Niner, plin de o responsabilitate sumbră, stătea în pragul uşii în combinezonul său negru. Darman era în spatele lui, blindat, cu casca sub un braţ.

— Ce a fost zgomotul ăsta? spuse Niner.

— Testam noua armură, sergent.

— Mai degrabă îmi testaţi răbdarea.

Scoase un pocnet iritat cu dinţii, la fel cum obişnuia să facă Kal Skirata; Fi putea să vadă în Niner mai multe din obiceiurile vechiului lor sergent de instrucţie, cu fiecare zi care trecea. Acesta aruncă o privire prin cameră.

— Ai tras cu arma aici?

— E în regulă, sergent, purtam căşti. Atin era hotărât. Precauţiile raţionale îl

linişteau adesea pe Niner. Nu poți avea încredere în cei de la Aprovizionare.

— Ei bine, joaca s-a terminat. Avem treabă. Asediu armat la portul spațial al Oraşului Galactic.

— Nu există poliție civilă pentru astfel de lucruri? întrebă Fi. Urmează să dirijăm traficul.

— Nu şi când sunt ostatici, iar unul dintre ei este Senator. Niner întinse mâna spre Atin după arma Verpină, o studie, apoi i-o înmână înapoi. Nu au mai avut de-a face cu aşa ceva până acum şi au auzit că noi suntem băieții potriviți pentru treaba asta.

Fi îşi luă rucsacul din dulap.

— Oricum, nu aveam nimic special planificat pentru seara asta.

Atin avea dreptate: era numai gura de el. Devenise din nou două persoane, aşa cum făcea întotdeauna când era timpul să facă treabă – soldatul din trupele de comando care era nerăbdător să-şi pună la încercare abilitățile dobândite cu greu şi puştiul speriat care nu era sigur dacă va mai fi în viață mâine. Se trezi îngrijorat dacă nu cumva semnase pentru arma Verpină la arsenal. Oricum, ce mare necaz putea fi un asediu înarmat? Avea armura Katarn şi el – şi tovarăşii lui – puteau să înfrunte o mică armată.

Ştiau cu toții care va fi scorul final, mai mult sau mai puțin.

Atin îl împinse înainte şi îşi băgă arma Verpină la centură.

— După tine.

Poate că Atin se gândea exact la acelaşi lucru.

Actualizare Holoştiri, ora 15:30

Se crede că Senatoarea Meena Tills se află printre cei şase ostatici capturaţi de o bandă înarmată în portul spaţial al Oraşului Galactic. Poliţia a sigilat zona şi tot traficul din oraş şi zborurile interplanetare au fost deviate. Aşteptaţi-vă la întârzieri mari. Vă vom da mai târziu mai multe detalii.

Oraşul Galactic – Coruscantul – era uimitor.

Fi se aplecă din compartimentul navei de asalt a poliţiei, cu arma sa DC-17 zdrăngănind pe platoşă la fiecare mişcare şi clătinare a navei. Vântul bătea în cală, aplatizându-i părul şi aruncându-i praf pe armură şi pe faţă. Nu mai văzuse niciodată atâtea lumini viu colorate: pasarelele şi culoarele de zbor se întindeau la fel de mult deasupra lui ca şi dedesubt. Nu era de mirare că numiseră acest loc *Abisul*.

— Bagă-ţi capul la loc, strigă pilotul. Ce, eşti un turist sau ceva de genul ăsta?

Fi se aplecă un pic mai mult în afară, având încredere în hamul de siguranţă.

— Dar nu crezi că e uimitor?

— Da, la fiecare tură nenorocită şi împuţită, spuse pilotul cu lehamite. Adu-l înapoi în bord, da?

Niner smuci de frânghie.

— Fi, nu-i speria pe civili, spuse el. Nu e frumos. Şi pune-ţi casca pe cap.

Maşinile norilor umpleau spaţiul aerian. Pilotul Forţelor de Securitate încerca să strecoare nava personalizată prin traficul civil aglomerat din trei direcţii, înjurând în sinea lui. Vuietul pulsant al claxonului de urgenţă şi luminile intermitente erau suficiente pentru a face şi un mort să-i elibereze calea. Dar nimic nu îi mişca prin aglomeraţie. Speederele care aproape că îi zgâriau caroseria încercau să scape prin goluri care nu existau; 25 de metri de navă de asalt nu încăpeau bine pe liniile de zbor strâmte.

Tot ceea ce văzuse Fi din Coruscant erau barăci şi un complex delimitat de ziduri de securitate. Niciunul dintre ei nu fusese vreodată la *ţărm*, în vreo aventură socială pe care Skirata spusese că ar trebui să o experimenteze cel puţin o dată în viaţă. Din cala echipajului putea vedea mulţimi de toate speciile presate în bariere, magazine şi baruri şi apartamente iluminate, locuri exotice şi de neimaginat care-l chemau. Da, într-o zi avea să facă acea cursă la *ţărm*.

Echipa Omega discuta în intimitatea comunicatorului din cască, audibil doar unul pentru celălalt. Fi îşi trase privirea din lumea exterioară şi reveni în coconul dulce-amărui al căştii sale, în acelaşi timp liniştitor şi restrictiv.

— Primiţi schemele, oameni buni, spuse Niner. Şi imaginile în timp real.

Un amalgam de linii şi imagini din zbor umplu afişajul lui Fi. Imaginea pe care o transmisese Niner de pe datapadul său era planul clădirii spaţioportului; alei lungi de acces duceau spre holuri boltite şi zone de servicii, cuburi de birouri se înşirau pe coridoare, iar conductele de energie se întrepătrundeau prin imagine, colorate în verde. Suprapusă peste imaginea de ansamblu, o imagine în timp real a zonei principale de sosiri a portului spaţial arăta grupuri de gărzi Senatoriale în armură albastră şi echipe ale Forţelor de Securitate în veste galbene, ghemuite în spatele baricadelor de securitate, unele fiind angajate în conversaţii animate.

Prinse viaţă o siluetă holografică albastră a unui bărbat solid în uniformă, puţin burtos, dar care părea totuşi că se putea descurca foarte bine într-o luptă.

— Aici Comandantul Obrim, Garda Senatului. Puteţi să vedeţi asta, Omega?

Niner vorbi pentru ei toţi.

— Putem.

— S-au ascuns într-un coridor de vamă şi au ameninţat că vor detona explozibili. Sunt două seturi de uşi, iar noi le-am lăsat controlul uneia dintre ele pentru a-i împiedica să intre în panică şi să facă vreo prostie.

— Câţi sunt confirmaţi?

— Şase pasageri, şi încercăm să facem poze cu ei. Poate că Obrim nu mai jucase acest joc până atunci, dar avea ceva bun simţ. Martorii raportează patru infractori înarmaţi cu blastere şi care transportă în rucsacuri ceea ce trebuie să presupunem că sunt explozibili. Nu au fost identificaţi încă, dar au fost cu toţii în acelaşi zbor.

— Vreun contact cu ţintele?

Urmă o pauză.

— Dacă vă referiţi la cei patru, au emis cereri şi avem o comunicare securizată stabilită cu ei.

— Şi aveţi conducerea? *Tu conduci spectacolul?* Fi putu auzi îndoiala din vocea lui Niner. Credeam că oraşul se află sub jurisdicţia Forţelor de Securitate.

— Nu atâta timp cât am un Senator şi pe asistentul său în pericol, zise Obrim. Holograma începu să se clatine din nou. Obrim, terminat.

Pilotul Forţelor de Securitate aduse nava de asalt la o oprire bruscă. Faţada alb-negru sobră de marmură a terminalului portului spaţial strălucea în rubiniu sub luminile intermitente ale poliţiei. Partea din faţă a clădirii era o aglomerare de speedere şi alte nave de urgenţă, niciuna dintre ele nefăcând o treabă prea bună în a menţine deschis un coridor de acces.

— Nu pot ajunge mai aproape, spuse pilotul. Va trebui să coborâţi cu frânghiile restul drumului.

— Nu te aştepta la vreun bacşiş, spuse Fi şi se întrebă de unde luase expresia.

Noi suntem cetățeni de pe Haruun Kal. Republica a alimentat războiul civil de pe lumea noastră şi acum ne aduce un nou război. Îndepărtați-vă prezența de pe planeta noastră sau Senatorul şi pasagerii mor. Acum ştiți că putem lovi în inima Republicii.

Mesaj trimis la redacţia Holoştiri de către Nuriin-Ar, liderul grupului care revendică responsabilitatea pentru incidentul cu ostaticii

Fi îşi încordă picioarele, punându-şi ambele cizme pe balustrada exterioară a calei de trupe a navei. Mai smuci o ultimă dată de frânghia de rapel pentru a verifica dacă era bine fixată, înainte să se lase să cadă cincisprezece metri până pe pasarelă, cu arma sa DC-17 pregătită într-o mână şi cu o mare de fețe cu gura căscată privindu-l din spatele cordonului de poliție.

O mişcare bruscă în vederea sa periferică îl făcu să ridice puşca. O cameră plutitoare cu sigla *Holoştiri* stătea nemişcată la cinci metri în dreapta lui, prea departe după cordonul poliției, conturată pe fațada albă şi curată a portului. Nu avea niciun rost să întreprinzi o misiune specială dacă apăreai la ştiri şi dacă ținta ta putea să te vadă. Restul echipei putea vedea câmpul vizual al lui Fi prin intermediul pictogramei din legăturile de pe cască.

— Nu cred că acea cameră a mai văzut un *Deece* până acum, spuse vocea lui Darman.

Cizmele lui Fi atinseră pasarela şi ținti. Cameră plutitoare sări la stânga, apoi la dreapta în vizorul său, rapid, dar nu suficient de rapid.

— Acum da.

Un strigăt de *Hei!* urmă zgomotului de explozie a camerei plutitoare. Restul Echipei Omega ajunse la pământ şi alergă spre intrarea în terminal.

— Mi-ai împuşcat camera! strigă o femeie din mulțimea care privea. Purta o tunică galben strălucitoare pe care era inscripționat cuvântul *MEDIA* cu litere mari. Ai împuşcat-o!

Fi îşi atinse mănuşa de cască în semn de scuză, aşa cum fusese învățat, dar tot credea că fusese o lovitură destul de bună.

— Oops. Îmi cer scuze, doamnă.

Alergă după ceilalți, conştient de mulțimea care se holba la el. Fi îşi vedea armura ca fiind sigură şi binevenită. Dar expresiile de pe câteva fețe îl făcură să realizeze că oamenii obişnuiți erau speriați de ea.

Şi nu erau doar civilii care găseau Echipa Omega un spectacol captivant. Ofițerii Forțelor de Securitate şi ai Gărzii Senatului de la punctul de control înaintat se holbau şi ei. Obrim întrerupse o discuție față în față cu un locotenent al Forțelor de Securitate şi veni înapoi de pe baricada defensivă de scuturi anti explozie portabile ridicate la 10 metri în jurul sălii vămii.

— Văd că sunteți echipați, spuse Obrim, privind armele DC-17 cu un aer clar de alarmă. Aproape că îşi strecură la spate modestul blaster emis de poliție. Cei patru nu conduc tancuri ale Federației Comerțului, să ştiți.

Fi decise că poliția încă avea multe de învățat despre asedii. Puteai să faci orice cu un *Deece*: o întoarcere a încheieturii mâinii şi devenea o puşcă cu lunetă, un lansator de grenade sau un blaster obişnuit. Puteai chiar să loveşti pe cineva cu ea dacă era nevoie, deşi Fi încă nu încercase asta. Din obişnuință, verifică vibrolama din mănuşa sa, iar sunetul lamei care se întindea şi se retrăgea îl făcu pe Obrim să tresară. Niner făcu clicul său enervat, iar Fi înțelese aluzia.

— Hai să punem mai întâi o cameră acolo, ca să vedem ce se întâmplă, spuse

Niner. Le făcu semn lui Darman şi lui Atin să înainteze. Fotografii, Comandante? Trebuie să ştim pe cine să împuşcăm.

— Sunteți cam nerăbdători.

— Dacă nu eşti ostatic, atunci ai luat ostatici, iar asta înseamnă că eşti mort la câteva secunde după ce intrăm. Nu ne place să facem greşeli.

— Ce vrei să spui prin *intrați*, mai exact? Locotenentul Forțelor de Securitate făcu un pas între ei. Pe ecusonul de pe vesta lui scria *DOVEL.* Eu sunt Comandantul de la fața locului. Eu spun cum şi când intră cineva. Avem un Jedi care vine să negocieze cu liderul.

Darman îşi luă rucsacul de pe spate şi începu să scoată bobine de încărcături de mare putere şi detonatoare, privind uşile de securitate ca şi cum ar fi calculat.

— Vom pune totuşi încărcăturile la locul lor, pentru orice eventualitate.

— Nu, noi nu aşa procedăm, spuse Dovel. Nu vrem ca ostaticii să fie arşi pe grătar. Fără asalt şi fără eroisme. Nu încă.

Obrim îl întrerupse.

— Comitetul de Securitate al Senatului vrea să se termine repede, pentru a-i arăta lumii Haruun Kal că deținem controlul. Nu pot să intre aici, să înhațe un Senator şi să țină *la respect* pe cei mai buni *luptători* din Republică.

— Poate că cei mai buni *luptători* ai Republicii, sau mai exact *tu*, ar fi trebuit să se concentreze pe furnizarea unui transport sigur pentru Senatori, spuse Dovel. Cum rămâne cu ceilalți ostatici? Vrei să le spui familiilor lor că au fost prăjiți pentru că ai chemat trupele blindate pentru a salva un politician?

Niner aşteptă, cu o răbdare blândă şi înşelătoare. Fi hotărâse la prima întâlnire cu sergentul că avea un tupeu mizerabil, dar acum îl găsea solid şi liniştitor, exact aşa cum ar trebui să fie un sergent.

— Să fie clar ce suntem antrenați să facem, domnilor. Intrăm şi extragem ostaticii prin orice mijloace necesare. Nu cerem acte de identitate. Nu luăm țintele în viață. Nu evităm deteriorarea mobilierului. Când ne trimiteți înăuntru, nu va exista un final fericit. Făcu o pauză, ca şi cum ar fi aşteptat să vadă dacă realitatea fusese înțeleasă. Aşa că vom sta pe aici şi vom instala întrerupătoarele de curent şi lumină, iar tu ne vei spune când eşti gata de acțiune.

Atin scoase din rucsacul său câteva camere de tip bandă, fiecare nu mai mare decât o foaie de flimsi. Fi trecu pe comunicatorul intern al căştii.

— Crezi că sunt terorişti adevărați sau agenți guvernamentali de pe Haruun Kal care ridică miza?

Atin ridică din umeri.

— Nu-mi pasă, atâta timp cât o să cadă atunci când îi împuşcăm.

Viața unui soldat din trupele de comando era numai claritate. Fi se bucură că nu era în locul lui Obrim – sau Dovel.

Actualizare Holoştiri, ora 17:00

Familia unui cuplu în vârstă ținut ostatic cu Senatoarea Tills a făcut un apel emoționant pentru eliberarea lor în siguranță. Joz şi Cira Larutur de pe Garqi se îndreptau spre primul lor nepot atunci când au fost răpiți.

Ceilalți ostatici fuseseră numiți ca fiind ofițerul vamal Berin B'naian şi consilierul Senatorial Vun Merett Jai, dar identitatea celui de-al şaselea ostatic rămăsese necunoscută.

Obrim vorbea prin comunicator cu Nuriin-Ar pe un ton atent reținut, în timp ce Echipa Omega asculta. Fi se concentră asupra sunetelor de fundal cu intensitatea învățată din copilăria în care toată lumea arăta şi suna la fel, distingându-se doar prin variații infime de ton şi expresie.

Putea auzi vocea bătrânei spunând *Oh, Joz... oh, Joz...*, iar şi iar, foarte încet. Din când în când, auzea un răspuns la fel de liniştit din partea bătrânului: *Nu-ți face griji.* Asta îl făcea să se simtă inconfortabil. Nu era sigur de ce.

Obrim lăsă să-i iasă o gură de aer.

— A venit Jediul.

Stomacul lui Fi se răsuci când văzu viziera distinctivă cu margine roşie a unui Căpitan de trupe ARC printre căştile albe şi murdare ale liniei Forțelor de Securitate. Linia se topi în fața Căpitanului ARC: în urma lui se aflau un bărbat uman într-un costum de afaceri foarte bine croit, un tânăr Jedi Twi'lek şi...

...un omuleț neîngrijit şi zvelt care părea suficient de bătrân pentru a fi tatăl tuturor, un bărbat cu fața la fel de *mototolită* ca şi hainele sale, cu părul grizonat şi tuns scurt şi cu un şchiopătat care nu-l împiedica să se deplaseze ca un *odupiendo*[1] de curse.

— Sergent! spuse Fi.

Capul lui Niner se smuci în sus.

— Chiar el este!

Kal Skirata ajunse la ei cu un pas înaintea Căpitanului ARC. Zâmbi către Fi ca şi cum l-ar fi recunoscut, dar asta era imposibil. Avusese o sută de tineri identici din trupele de comando în lotul său. Nu avea cum să-şi amintească. Nici nu avea cum să vadă dincolo de vizor.

— Cine l-a lăsat pe vagabondul ăla să intre? întrebă Obrim.

— Acela, spuse Fi, este omul care ne-a învățat tot ce ştim.

Obrim suspină.

— Suntem terminați, atunci.

Fi îşi atinse oricum degetele de cască, chiar dacă Skirata nu era în uniformă.

— Sergent, ce cauți aici?

— Acolo unde sunt probleme, Fi, există întotdeauna o treabă pentru mine. Acum sunt *Consilier special de securitate*.

Oh, ştie. Cum? Cum de ne ştie?

— Frumoasă mai este armura asta nouă. Te duci la o întâlnire? Şi el cine e?

Fi urmări privirea lui Skirata.

— El este Atin. Stai aşa, cum...

— Băieți, acesta este Maestrul Kaim şi şeful Senatului pentru afaceri publice,

---

[1] Odupiendo – specie de păsări mari, nezburătoare, originare de pe Naboo. Deşi nu pot zbura, odupiendo sunt alergători rapizi. Profitând de această abilitate specială, se crease un sport numit *Curse de odupiendo*, care presupunea ca mai multe astfel de creaturi să alerge pe o pistă circulară.

Mar Rugeyan. Fi îl auzi pe Obrim suspinând din nou. Şi ARC N-11. Cu toţii vrem acelaşi rezultat – ostaticii eliberaţi, nemernicii morţi şi traficul să curgă din nou. Să trecem la treabă.

Kaim arăta ca un tânăr îmbătrânit timpuriu de responsabilitate. Se uită fix la uşa din spatele baricadelor şi închise ochii pentru o clipă, cu lekkuurile mişcându-se foarte uşor şi cu mâinile împreunate în faţa lui.

— Am să le cer să mă lase să intru să vorbim, spuse Kaim. Când voi avea atenţia lor, îi voi ajuta să se decidă să elibereze ostaticii şi să vorbească cu mine, ceea ce nu va fi uşor cu Korunnaii[2]. Îşi scoase sabia de lumină din mantie şi i-o înmână Căpitanului ARC. Trebuie să arăt bunăvoinţă şi să intru neînarmat.

— Sunteţi nebun, domnule, spuse Obrim. Le oferiţi un alt ostatic.

— Unul cu posibilitatea de a alege, zise Kaim. Căpitane, dacă intru înăuntru, tu ai comanda aici.

Căpitanul aprobă din cap doar o dată. Atin luă camerele-benzi şi îi întinse una lui Kaim.

— Dacă aveţi ocazia, domnule, încercaţi să lăsaţi asta înăuntru. Oriunde. Chiar dacă nu putem obţine o imagine, putem capta audio.

Kaim examină banda şi o băgă în mânecă, apoi îşi scoase comunicatorul.

— Nuriin-Ar, mă auzi? Mă laşi să intru ca să putem vorbi?

Pocnetul simultan şi sunetul celor 20 de blastere de serviciu care se armau îl făcură pe Fi să se întoarcă şi să ţintească la timp pentru a vedea cum uşile sălii vămii încep să se deschidă. Pentru o clipă, soldaţii din trupele de comando formară un singur zid de puşti, împreună cu cele două forţe de poliţie. Încet, spaţiul subţire ca o lamă se deschise suficient de larg pentru ca Fi să vadă câteva filuete înghesuite.

Kaim trecu prin uşile deschise.

---

[2] Korunai – oameni de pe planeta Haruun Kal.

Clădirea terminalului spaţial al Oraşului Galactic, ora 17:45

Fi putea să vadă ceea ce vedea Atin şi să audă ceea ce auzea el. Echipa trecuse pe semnalul camerei de luat vederi din căştile lor şi erau cu toţii concentrați pe imaginea nesigură a unor falduri de țesătură şi pe conversația înăbuşită, dar audibilă.

— Lăsați-i pe aceşti oameni să plece, spuse Kaim. Nu vreți să le faceți rău.

— Şi, fără îndoială, voi nu vreți să faceți rău Korunnaiilor obişnuiți, însă intervenția voastră tocmai asta face. Imaginea din cameră se schimbă şi Fi putu vedea siluete distorsionate de obiectivul cu unghi larg: trei bărbați, unul în gri, unul în verde închis, unul într-un bronz deschis şi unul într-o haină largă maro închis. Toți aveau fețele ascunse de eşarfe negre. În spatele lor se aflau siluete, două grupuri de câte trei, de asemenea cu capetele acoperite de aceleaşi eşarfe. Dar ei erau ostaticii, judecând după poziția lor înghesuită şi după hainele lor: modă demodată de pe Garqi, un costum de afaceri, o uniformă de vameş, o robă oficială de Senator Mon Calamari şi o imitație mai ieftină a acesteia.

Bine, gândi Fi. Casca lui înregistra. *Nu am nevoie să vă văd fețele. Ştiu ce purtați, cum vă mişcați, cum sunați şi aşa voi şti cine sunteți când vă voi zbura creierii.*

Vocea lui Kaim era liniştitoare şi rezonabilă.

— Oamenii ăştia au nevoie de mâncare şi apă.

— Asta e cea mai mică dintre grijile lor.

Vorbea cel în gri: Fi îi notă vocea. Cel în bronz deschis se întoarse să se uite la Senatoare şi îi spuse să tacă. Omul în verde îşi ținea blasterul cu mâna stângă. Era un detaliu.

— Uită-te la bagajele lor, continuă el.

Bronz – Fi vedea acum țintele ca fiind codificate pe culori – îl apucă pe bătrânul Garqian de umăr şi îl târî pe gresia lustruită, puțin mai departe de perete. Vocea bătrânei scânci, îngrozită. Fi putea vedea acum la ce se referise *Gri* prin *bagaj*. Ostaticii aveau mici pachete legate de ei.

— Şase vieți sunt un preț care merită plătit, Jedi, spuse *Gri*. Vom detona încărcăturile.

— Asta nu-ți câştigă nicio simpatie. Mila o va face.

— Noi nu avem nevoie de simpatie. Doar să vă supuneți.

— Măcar lăsați bătrânii să plece.

Urmă o pauză. Fi nu era sigur unde reuşise Kaim să plaseze camera-bandă, dar chipul învăluit al lui *Gri* se apropie şi Fi văzu doi ochi palizi, ca şi cum s-ar fi uitat personal în ei.

— Jedi mincinos şi mizerabil! Spion! şuieră *Gri*, iar sunetul se prăbuşi în paraziți şi imaginea se întunecă.

— *Fierfek…*, spuse Atin.

Se auziră țipete. Nu erau doar de la bătrână. Apoi se auzi un zgomot surd şi strigăte *Taci! Taci, sau mori acum!*, apoi tăcere. Fi se uită spre Căpitanul ARC, cu puşca îndreptată spre uşi: Darman ridică detonatoarele de la distanță din mănuşă, cu o cerere mută pentru permisiunea de a arunca în aer uşile.

— Nu trageți, spuse Căpitanul ARC.

Uşile gemene începură să se despartă, iar Fi, Atin şi Niner aveau *Deece*-urile îndreptate spre spațiul care se lărgea. Putea vedea diferitele puncte de vedere ale lunetelor în afişajul său.

— Am spus să nu trageţi!

Ceva se înclină şi se rostogoli pe marmura lustruită iar uşile suspinară şi se închiseră din nou. Era Kaim. Fi şi Niner înaintară primii, iar poliţia se strânse în spatele lor. Fi se întrebă cât de mult puteau vedea camerele plutitoare şi droizii de transmisie. Îi puteau vedea camera-bandă?

Kaim nu se mişca. Niner întinse o mână precaută pentru a trage înapoi haina Jediului, iar Fi văzu o sclipire de lumină şi îl auzi pe Niner cum îşi trăgea răsuflarea.

— Capcană – numărătoare inversă!

Fi nu mai rămase pe gânduri. Ofiţerii de poliţie erau chiar lângă ei, neprotejaţi. Se aruncă la pământ peste trupul lui Kaim, cu ochii bine închişi ca să nu-i vadă chipul sfărâmat, aşteptând fracţiuni lungi de secunde, înainte ca o undă de şoc să-l ridice de pe sol şi un zgomot puternic să-i umple casca. Se simţea ca şi cum ar fi fost scuturat puternic într-o cutie de metal. Pentru o clipă, o lumină roşie îi inundă ochii în spatele pleoapelor închise.

Nu mai ştiu cât timp durară următoarele clipe, dar îl auzi pe Căpitanul ARC strigând:

— Opriţi camerele alea! Făceţi-o! Acum!

Auzea strigăte, deci nu era mort. Asta era ceva.

Holoştirile pe scurt, ora 17:58

Un grup Huruun Kal care o ține ostatică pe Senatoarea Tills a ucis un negociator Jedi. Toate camerele de luat vederi au fost dezactivate, dar tocmai am asistat la scene îngrozitoare în timp ce rămăşițele Jediului au explodat în terminal. Se crede că un membru al echipei de comando de elită al Republicii a acoperit explozia cu trupul său. Telespectatorii ar putea găsi tulburătoare următoarele imagini.

— Ce foloseşti în loc de creier, Fi? şuieră Skirata, susținând umerii lui Fi. Eşti un *di'kut*.

Fi simțea cum i se formează vânătăi peste tot corpul. Se ridică cu greu în poziție verticală.

— Mulțumesc pentru compasiune, sergent. Sunt bine.

— Ai încredere în armura aia frumoasă mult mai mult decât aş avea eu. Skirata îl scutură brusc şi cu ferocitate de umăr. Să nu cumva să mă mai sperii vreodată în felul ăsta, fiule. Ai auzit? Lasă-i pe polițişti să aibă grijă de ei înşişi.

Nu fusese un dispozitiv mare, doar cât să ucidă sau să mutileze câțiva oameni, dar nu suficient pentru a străpunge armura Katarn. Înăbuşise explozia şi schijele care ar fi urmat. Fi nu fusese sută la sută sigur la momentul respectiv că armura va absorbi energia exploziei, iar acum, când adrenalina terminase să-i curgă prin vene, se simțea tremurând.

Căpitanul ARC se uita la el, cu pumnii în şolduri. Skirata îi spunea *Ordo*: bătrânul insista ca bărbații să aibă nume, nu numere, indiferent ce spuneau regulile.

— Frumoasă mişcare, spuse Ordo.

— Frumoasă *fustă*.

Fi indică *kama* lui Ordo, cicatrizată de luptă, sfâşiată la tiv ca un steag care fusese lăsat prea mult timp pe catarg. Fi îşi şterse armura, încercând să uite ce anume murdărea aliajul de plastoid, dar mirosul continua să-i amintească.

— Chiar ți se potriveşte. Se poate spăla la mână?

Expresia lui Ordo era ascunsă în spatele vizorului, dar tonul său nu era.

— Este o *kama*, spuse el, numai gheață.

— Într-o zi, Fi, cineva o să-ți dea una cu cureaua, murmură Atin. Şi probabil că va fi Ordo.

Avea dreptate. Dar Fi nu cunoştea nicio altă cale de a nu-i mai tremura mațele în momente ca acesta. Aşa se descurca el. Se simțise uşurat şi şocat, iar acum trebuia să-şi continue treaba. Se sprijini pe *Deece* pentru a se ridica în picioare şi văzu că dispăruseră camerele de luat vederi şi droizii; afişajele luminoase din terminal erau ecrane negre, iar iluminatul de urgență de culoare chihlimbarie era aprins. Aşadar, Ordo desfăşurase un dispozitiv cu puls electromagnetic pentru a scoate din funcțiune holocamerele şi toate echipamentele neprotejate din jurul lor.

Dezactivare. O mişcare nebunească, dar necesară, gândi Fi, având în vedere că ar fi putut declanşa orice explozibil pe care îl montaseră teroriştii. Se conectă la casca lui Niner şi văzu că acesta rula iar şi iar imaginile pentru care Kaim plătise cu viața, memorând detaliile de identificare.

Rugeyan se uita prin sala terminalelor, vorbind în comunicatorul său, perfect calculat.

— Bine, deci va trebui să ținem conferințele de presă la Cameră... dacă mai apar şi alte cadavre, vor ieşi prin spate... Ştiu, nu e bine să vezi părți de cadavru Jedi... *Răcanul* a fost grozav, nu?

Ordo şi Skirata se priviră unul pe celălalt ca şi cum o legătură comună ar fi apărut de nicăieri. Fi se întrebă dacă nu cumva aveau un comunicator al lor: Skirata îşi strecura din când în când ceva în ureche şi îl scotea din nou. Ordo înclină capul, dar Skirata zâmbi apăsat şi fără umor. Se întoarse apoi spre Rugeyan şi îşi puse mâna plină de cicatrice pe mâneca tunicii sale frumoase şi scrobite.

— Fiule, spuse el. N-am putut să nu observ că i-ai numit pe băieții mei *răcani*. Să nu mai faci asta, bine?

Rugeyan se uită în jos la Skirata ca şi cum l-ar fi observat pentru prima dată şi apoi coborî comunicatorul.

— O vrem pe Senatoare afară acum. Nimic altceva nu mai contează.

— Mă bucur că mi-ai atras atenția asupra acestui lucru.

Fi nu putu să vadă ce făcea Skirata, dar brațul lui coborî în jos şi, dintr-o dată, Rugeyan păru să-l ia foarte mult în seamă. Ochii i se umflară vizibil şi un mic sunet de *uh* îşi forță drumul printre buze.

— Acum că v-am captat atenția, pot să vă sugerez să vă retrageți de la locul incidentului şi să-i lăsați pe Căpitanul Ordo şi pe băieții mei să-şi facă treaba?

Fi era hipnotizat. Darman alergă până la *tabloul de durere înghețată*.

— Încărcăturile au fost puse, sergent. Suntem gata de plecare.

Brațul lui Skirata căzu din nou pe lângă el, iar Rugeyan inspiră brusc înainte să-şi perie tunica şi să se îndepărteze cu picioarele oarecum crăcănate.

— O să țin minte mişcarea asta, spuse Atin aprobator. Vau nu ne-a învățat niciodată aşa ceva.

Dar Fi ştia că Vau îl învățase cu siguranță pe Atin procedurile exigente pentru luarea cu asalt a unei clădiri. Se întrebă doar care era treaba cu Ordo. ARC-urile nu erau jucători de echipă.

— Ai chef de puțină acțiune, Căpitane? întrebă Fi. Să-i oferi *Deece*-ului tău o zi plăcută?

— Nu-ți face griji, dacă ai noroc, voi fi chiar în fața ta, spuse Ordo, fără ton. Dacă nu, *voi pândi din spatele tău*.

Fi se gândi câteva clipe la asta. Apoi începu să se întrebe din nou de ce Nuriin-Ar şi acoliții lui nu luaseră ostatici în transportor înainte de aterizare; era o locație mai uşor de rezistat unui asalt. Proştii se confruntau cu o moarte sigură. Şi trebuiau să fie proşti dacă nu-şi dădeau seama de asta.

În cele din urmă, totuşi, nivelul lor de inteligență nu ar fi contat. Îşi verifică *Deece*-ul, exersând schimbările rapide între moduri şi fiind conştient că Ordo continua să se uite spre el.

Actualizare Holoştiri, ora 18:30

Guvernul Haruun Kal a negat că ar avea cunoştinţă de Nuriin-Ar, liderul grupului care ţine şase ostatici la portul spaţial al Oraşului Galactic. Dar, într-o declaraţie neobişnuit de fermă, Ambasadoarea Korunnai spune că înţelege pe deplin frustrările grupului *şi a îndemnat Republica să înceteze să se mai amestece în afacerile lumii ei.*

Unul dintre ofiţerii Forţelor de Securitate aduse o tavă cu cafele în ceşti din flimsi şi îi înmână mai întâi una lui Fi. Se înfiripase o camaraderie. Lui Fi îi plăcea asta. Poliţiştii păreau chiar admirativi pentru ceea ce făcuse, iar el începuse să realizeze că se simţea bine să fie privit cu o asemenea consideraţie.

— Fără fursecuri? spuse Skirata, şi luă o ceaşcă.

Echipa îşi dădu jos căştile pentru a bea. Ofiţerul păru distras pentru o clipă, uitându-se la feţele lor.

— O să văd ce pot face, spuse el.

— Nu aştepta bacşiş, spuse Skirata, iar Fi zâmbi în sinea lui.

Obrim şi Dovel îi priveau de la câţiva paşi, iar grupul analiza holograma cu aspectul terminalului pe care Ordo o proiecta în spaţiul dintre ei.

— Este o cameră alungită, spuse Skirata şi îşi sorbi cafeaua. Nu e loc pentru nimic *inteligent*. Va fi doar o chestiune de viteză, de forţă şi de a şti pe cine veţi lovi de îndată ce veţi intra acolo.

— Dar cum îi veţi împiedica să declanşeze dispozitivele? întrebă Dovel.

— Lovindu-i înainte ca ei să se poată mişca, spuse Niner. Am făcut asta de mai bine de 100 de ori şi ştim cum gândeşte fiecare dintre noi. Probabil că e prima dată pentru ei.

— Şi ultima. Ordo îşi scufundă degetul mănuşii prin spaţiul virtual strălucitor al acoperişului sălii de vamă. Eu voi lua acoperişul şi voi ţine ostaticii nemişcaţi până când vom trimite geniştii să se ocupe de dispozitive.

— Toţi ostaticii? spuse Obrim.

— Îmi dau seama că Senatoarea este o prioritate.

Dovel îşi mesteca buza gânditor, fiind în mod clar un om care nu mai dorea *întâietatea* în acest incident. Fi se gândi că era o schimbare inteligentă de opinie. Dacă ceva nu mergea bine, acum ştia cine va primi vina.

Ordo se ridică şi îşi pregăti frânghia de rapel înainte să şi-o fixeze la centură.

— Mă voi duce pe poziţie, spuse el. Şi trec pe canalul general de comunicator. Intrăm la 19:15. Darman va face numărătoarea inversă, iar oamenii lui Obrim vor stinge toate luminile, bine?

Comunicatorul lui Dovel ciripi. El răspunse şi adoptă acea privire defocalizată pe care o aveau unii când încercau să se concentreze la ceva ce nu se aşteptau să audă.

— Este Nuriin-Ar, spuse el. Cere *găleţi*, mâncare şi apă.

— Ah, puterea nevoii de a te uşura, spuse Obrim. Se pare că oamenii noştri duri se înmoaie.

— Chiar şi oamenii care plănuiesc să ucidă au nevoie să se uşureze, spuse Skirata. O să duc eu marfa.

— Cred că eu ar trebui să fac asta, sergent, spuse Ordo.

— Da, de parcă ar ceda în faţa farmecului tău natural.

Skirata începu să-şi verifice buzunarele jachetei sale ponosite. Extrase ceva ce părea a fi un amplificator de auz – da, chiar era un amplificator de auz. Fi se îndoise

întotdeauna că auzul lui Skirata era perfect, iar acum ştia sigur.

— Atin, poţi să recepţionezi semnalul de la amplificatorul meu? Urăsc chestia asta. Dar îmi este de folos.

— O să fie de ajuns, spuse Atin, înfigându-şi degetul într-un mic receptor din palma sa. Chiar eşti surd?

— Un pic surd. Aşa cum ai fi şi tu dacă ai sta fără cască prea mult timp în preajma poligoanelor de tragere cu focuri reale.

— Cu tot respectul, nu vei face decât să adaugi o complicaţie în plus, spuse Ordo.

Skirata îşi sorbi cafeaua fără să-şi ridice privirea.

— Dacă te referi la faptul că băieţii mei vor trebui să-şi facă griji că mă vor împuşca din greşeală, atunci e simplu. Nu-şi vor face griji în privinţa asta. Eu pot să intru la *pierderi acceptabile*.

Urmă o tăcere deplină în toate comunicaţiile de pe casca lor pentru un moment revelator şi scurt: nicio respiraţie, nicio înghiţire, nicio lingere de buze. Fi avu brusc o imagine mentală atât de îngrozitoare încât nici nu voia să se *atingă* de ea. Nu atunci.

Totul se reducea la procedura bine exersată. Încărcăturile urmau să detoneze, iar ei ar fi aruncat câteva grenade paralizante atât de rapid încât să detoneze în aceeaşi fracţiune de secundă şi apoi vor *plonja* în reacţii atât de automate încât nu s-ar fi oprit să se gândească la ce să facă în continuare şi nici măcar nu ar fi ştiut cât timp trecuse. Era o a doua natură pentru ei – să nu gândească. Fi tânjea după momentul în care instinctul şi antrenamentul îl *preluau* din nou.

— O să vă dau cât mai multe indicii, aşa că ascultaţi cu atenţie, spuse Skirata. Se agita cu amplificatorul, făcând aceleaşi pocnituri iritate pe care le făcuse şi Niner. Şi dacă vă stau în cale când intraţi, asta este, bine? Îi terminaţi pe toţi, direct prin mine, dacă e nevoie.

— Aşa vom face, sergent, zise Fi, deşi ştia că nu va face niciodată una ca asta.

Terminalul spaţioportului Oraşului Galactic, ora 18:55

Uşile se despărțiră. Fi, care stătea în spate, privea prin luneta *Deece*-ului, fără să aibă de gând să tragă, dar oricum pregătit. Skirata înaintă câțiva paşi.

— A venit mâncarea la grătar, spuse el, cu brațele depărtate de lângă corp – o imagine a supunerii. Şi… ămm… unele *facilități*.

Fi putea vedea dincolo de el în coridorul închis: ostaticii erau încă împărțiți în două grupuri. Una dintre ținte se apropie de Skirata şi îi puse țeava blasterului pe frunte. *Verde*, gândi Fi, şi îşi notă mental mersul țintei. Era o lovitură curată pe care nu putea să o livreze în acel moment. Semnalul sonor era neclar, dar suficient de audibil.

— Pune totul jos şi dă-te înapoi.

Skirata – scund, filiform, neglijabil, târându-şi piciorul stâng – arăta ca un om de serviciu. Fi ştia că *Verde* nu va vedea ce era cu adevărat acolo.

— Cum rămâne cu cuplul de bătrâni? spuse Skirata. Nu crezi că s-au săturat? De ce să nu-i lăsăm să plece? Luați-mă pe mine în schimb.

Continuați. Haideți, lăsați-l să intre…

Verde făcu o pauză şi apoi îi făcu semn cu blasterul lui Skirata să intre.

— Poți să le ții companie, spuse el. Eşti prea altruist pentru un *băiat de livrări.* Ar fi bine să te percheziționăm.

Uşile se închiseră.

— Pregătiți-vă, spuse Niner.

Se aşezară de o parte şi de alta a uşilor, Fi şi Niner în stânga, Atin şi Darman în dreapta. Auzeau respirația lui Skirata – remarcabil de controlată în acele circumstanțe – şi foşnetul ocazional al țesăturilor. Îl percheziționau. Amplificatorul nu părea să le atragă atenția; dispozitivul nu era deloc evident.

— Sunteți bine, domnişoară? spuse vocea lui Skirata. Urmă un răspuns mormăit, probabil de la bătrâna Garqi. Întindeți-vă. Vă veți simți mai bine.

— Taci din gură, spuse o voce, una nouă.

Bronz, gândi Fi. Va recunoaşte acea voce data viitoare când o va auzi. *Vei primi ceea ce meriți. Nu este nimic personal, sunt doar afaceri*.

Îi auziră din nou pe Skirata şi pe ținte. Fi făcu o pauză. Fiecare cuvânt conta: Skirata risca probabil să moară sau cel puțin să fie lovit în gură cu un pat de blaster dacă mai vorbea.

— Fiule, lasă-mă să mă uit la acel crono…. uau, cred că te-a costat ceva… cu ce fel de afaceri te ocupi? De unde eşti? *Mayro*, nu-i aşa? Cum te cheamă?

— Linişte.

— *Mayro*. N-am fost niciodată acolo… Eşti N'zaet Nir, nu?

— Taci din gură.

Bronz din nou.

— Bine, ține-ți firea. Eu o să stau aici cu Joz şi Cira… eşti bine, dragă? Nu-ți face griji…

— Taci din gură.

Zbang. Se auziră sunete indistincte de țesături care se răsuceau şi ocazional suspine răsuflate pe diferite voci. Fi încercă să nu se gândească la ce era acel *zbang*. Dar cel puțin aveau un nume pentru ultimul ostatic. S-ar putea să conteze.

Închise ochii pentru o secundă şi vizualiză dispunerea. Skirata avea probabil trei ostatici chiar lângă el. Asta lăsa necunoscută poziția Senatoarei Till, precum şi

pe cea a consilierului ei. Dar era mai bine decât nimic.

— De ce tot repeta *Mayro*? întrebă Darman. Unde este *Mayro*?

Vocea lui Niner îi umplu craniul.

— Este în *Sectorul Corporativ*. Ordo, eşti gata?

Fi respiră adânc. Îşi activă lanterna căştii şi verifică cronometrul de pe placa antebrațului. Când uşile vor exploda şi Niner va lansa grenada paralizantă – suficient de luminoasă şi de puternică pentru a ameți majoritatea speciilor timp de câteva secunde vitale – el se va roti 270 de grade spre stânga, va intra şi va ținti, gata să doboare prima țintă recognoscibilă. Făcuse asta de nenumărate ori.

— Echipa de pe acoperiş este pregătită, spuse Ordo. Darman?

— Gata. Darman îşi ridică pumnul înmănuşat. În trei. Doi. *Acum.*

Bum. Lumina explodă în uşile spulberate şi Fi fugi printre ele, cu *Deece*-ul ridicat. Timpul încetini într-o secvență de cadre înghețate. Un bărbat în tunică verde, amețit, cu ochii întredeschişi la lumina lanternelor de pe cască, şi strigând *Nu!* cu o voce pe care Fi o memorase ca țintă, se chinuia să-şi ridice blasterul, iar Fi îi trase un singur proiectil în piept. Fasciculele de lanterne măturară camera. Din tavan plouă cu moloz, în timp ce Ordo cădea la câțiva metri de Fi. Atin îl doborî pe *Gri* cu două focuri de armă. Urmă o secundă de linişte deplină. Apoi cineva îmbrăcat în maro închis se ridică de la podea, iar Darman şi Niner traseră amândoi deodată.

— Toată lumea la pământ! Jos! Ordo avea puşca îndreptată spre un grup de ostatici. Stați nemişcați! Forțele Republicii!

Iar Darman striga:

— Unde e *Bronz*? Unde e *Bronz*?

Lampa lui Fi mătură peretele din stânga lui şi văzu o siluetă într-un bronz deschis şi pe Skirata pe jumătate peste el, iluminat de raza de lumină, strigând:

— Nu, Fi! Nu!

Fi simți cum degetul său comprimă trăgaciul fără nicio intervenție din partea minții sale conştiente, iar timpul încetini de o sută de ori.

— Fi, nu! Skirata se aruncase peste silueta învelită în bronz. Ostatic, Fi! Nu trage!

Degetul lui Fi se destinse înapoi. Liniştea era din nou bruscă şi totală, punctată doar de zgomotul panourilor din tavan care încă mai cădeau în bucăți pe podeaua de gresie. *Aproape că l-am omorât. Aproape că l-am ucis pe Skirata.*

Ordo, care stătea deasupra ostaticilor, trase brusc cu *Deece*-ul în unul dintre ei şi le strigă să stea nemişcați. Iluminatul de urgență se aprinse din nou. Şase civili erau încremeniți de teroare.

— *Fierfek*, spuse Atin. Pentru o clipă am crezut că a împuşcat un ostatic.

— Aduceți-i geniştii, înainte ca oamenii ăştia să înceapă să devină isterici, spuse Ordo. Şi mai întâi, eliberați-o pe Senatoare.

Era un bărbat într-un costum scump, prăbuşit pe podea printre ceilalți ostatici, cu un blaster lângă el.

— Avea o armă, spuse Ordo. Este un indiciu clar. Probabil că a făcut schimb de haine cu omul nostru de afaceri.

Acum că toate țintele erau doborâte, Fi nu se mai putea gândi decât la expresia îngrozită a lui Skirata în raza lămpii sale. Se luptă cu impulsul de a-i spune că-i pare rău. Bătrânul războinic era îngenuncheat în fața ostaticilor amețiți, făcând acum comentarii liniştitoare şi vesele, şi spunând că totul va fi bine atâta timp cât vor sta foarte liniştiți încă puțin timp. Erau legați cu explozibili şi un terorist mort încă

fumega uşor în mijlocul lor. Şi totuşi, ei rămaseră nemişcaţi şi tăcuţi. În general, lumea făcea ceea ce spunea Skirata.

Bătrânul aruncă o privire spre Fi.

— Ei bine, nu a fost chiar ca la carte. Dar mort înseamnă *mort*.

Ofiţerii de la dezamorsarea bombelor veniră pentru a verifica rucsacurile, iar echipa plecă. Fi se uită la cronometrul său: asaltul durase mai puţin de 30 de secunde. Simţea adrenalina scăzând în timp ce corpul său – căruia nu-i păsa cât de antrenat era – se lupta cu urmările valului masiv de adrenalină. Respiraţia îi gâfâia greu în urechi în timp ce se aşeza pe un repulsor de bagaje.

— Totul e în regulă. Ofiţerul genist ieşi din holul distrus cu un rucsac deschis care zornăia în timp ce mergea. Şi vreau să spun *foarte în regulă*. Aceste rucsacuri sunt pline doar cu piese uzate de comunicator. O cacealma urâtă.

Skirata se îndreptă spre Fi şi se aşeză lângă el.

— Nu ne plac glumele de genul ăsta, nu-i aşa, băieţi? spuse el. Îi făcu semn să îşi scoată casca. Aşa le stă bine unor astfel de *di'kute*.

Obrim stătea în faţa uşilor sparte de explozie, părând nedumerit.

— Asta e tot? spuse el. Noi ne-am prostit mai bine de trei ore, iar voi eliberaţi camera în 60 de secunde?

— Douăzeci, spuse Fi în mod automat.

Totul păruse uşor de afară. Probabil că ar fi arătat bine în faţa holocamerelor. Fi nu putea vedea decât că fusese la un pas de a face ceea ce nu crezuse vreodată că poate face. Dacă Skirata nu l-ar fi identificat pe bărbat ca fiind ostatic, Fi i-ar fi ucis pe amândoi cu un singur proiectil.

Sergentul Kal este aproape ca un tată pentru această echipă. Cum aş fi putut face asta? Îşi dădu jos casca şi îşi şterse fruntea cu palma, neputând încă să-şi scuture imaginea lui Skirata din minte.

— Chiar m-ai fi lovit, nu-i aşa? spuse răguşit bătrânul sergent.

— Sergent, îmi pare rău, eu...

— Nu, eşti un băiat bun. Încă părea capabil să citească fiecare gând al lui Fi, aşa cum o făcuse în timpul antrenamentului. Ai făcut doar ceea ce te-am învăţat să faci. Ce ţi-am spus?

Fi înghiţi în sec.

— Prioritatea era să-i terminăm pe băieţii răi, sergent.

— Bine. Sunt mândru de tine. Sentimentalismul te face să fii ucis. Îi bătu obrazul lui Fi de câteva ori cu palma. Iar amicul de acolo este mai norocos decât va şti vreodată, ca şi noi toţi. L-au pus să-şi schimbe hainele cu ei pentru un motiv întemeiat, cred eu. E din *Sectorul Corporativ*.

Omul de afaceri, N'zaet Nir, încă stătea lângă perete, examinând jacheta şi pantalonii ponosiţi ca şi cum ar fi fost îngrozit să se regăsească în astfel de haine. Ar fi trebuit să fie evacuat de medic pentru un control de rutină până acum, dar orice le spusese se asigurase că era încă acolo, şi aştepta. Se îndreptă spre Obrim.

— Trebuie să plec chiar acum.

— Chiar ar trebui să vă faceţi acel control, domnule.

— Dar am o întâlnire importantă. Sunt un *Direx*[3] din *Sectorul Corporativ* şi este imperativ să particip.

---

[3] Direx – nume dat unei persoane care face parte din Consiliul de Administraţie Direx. Fiecare dintre aceştia erau membri ai corporaţiilor cu drept de vot care constituiau Autoritatea *Sectorului Corporativ*.

— Foarte bine că sunteți întreg atunci, spuse Skirata. Nu cred că li s-ar fi părut amuzant colegilor dumneavoastră din guvern dacă am fi intrat şi te-am fi împuşcat din greşeală. Mai ales când explozibilii erau nişte făcături.

Nir părea să fi uitat teroarea de acum câteva minute.

— Nu, nu li s-ar fi părut. Sperăm să nu ne amestecăm în disputele voastre cu Separatiştii. Acum pot să-mi primesc costumul înapoi? Şi cine plăteşte daunele?

Fi se gândi că un *mulțumesc* ar fi fost o notă de amabilitate, dar îşi dădu seama că îi scăpase ceva din schimbul de replici care îi făcuse pe Obrim şi Dovel să se holbeze pur şi simplu unul la celălalt. Niner se îndreptă spre ei, urmat de Ordo. Niciunul dintre ei nu părea să fi lăsat ceva să-i facă să tremure.

— Ce am ratat?

— Nu a fost Senatoarea, spuse Obrim. Nu ea era ostaticul cheie. Era doar o momeală pentru a ne face să luăm cu asalt şi să ucidem adevăratul atu pe care îl aveau în mână.

— Vrei să ne explici toate astea, sergent?

Skirata îşi trecu degetele butucănoase prin păr.

— Autoritatea *Sectorului Corporativ* este neutră, iar Consiliul de Administrație *Direx* este organul său de conducere. Au bani şi armament serios, aşa că nu vreți să-i supărați. Deci, dacă Fi ar fi împuşcat un *Direx*, consecințele politice ar fi fost enorme – *Sectorul Corporativ* ar fi putut decide să ia atitudine şi să-şi arunce banii şi armele de partea Separatiştilor. Vrei să continui?

— *Fierfek*, zise Fi. Dar tot nu i se părea că se apropia ca gravitate cu faptul că fusese cât pe ce să-l ucidă pe Skirata. Asta este ceva nou pentru manualul de antrenament.

— Corect spus. Republica cea dură reacționează exagerat, intră în forță şi ucide un om de top din *Sectorul Corporativ*. Frumoasă cascadorie, oricine ar fi în spatele ei.

Obrim ridică din umeri.

— Ei bine, poți dormi liniştit în noaptea asta, ştiind că i-ai dat lui Rugeyan o lovitură oportună în relațiile publice. Păcat că nu a fost în direct la Holoştiri...

Se lăsa dus de val. Ordo îşi scoase casca. Dintr-un motiv oarecare, Fi nu se aştepta ca ARC-ul să semene cu ei, dar bineînțeles că semăna. Îl privea pe Fi drept în ochi, dar nu era deloc ca şi cum s-ar fi privit într-o oglindă, deşi era o asemănare suficient de izbitoare pentru a-l reduce pe Obrim la tăcere.

— Nu ar trebui să fim în atenția publicului, spuse Ordo. Dar nu le face rău cetățenilor Republicii să ştie cu ce ne ocupăm. Îl privea atent pe Fi. Iar tu, frate, eşti foarte guraliv, foarte enervant şi stupid de curajos. Te iert pentru gluma cu *kama*. De data asta, cel puțin.

Fi nu se simțea curajos, nu în acel moment. De asemenea, se întreba dacă înăbuşirea bombei fusese mai curajoasă decât acțiunile Maestrului Kaim. Fusese un antrenament pur, o decizie de o fracțiune de secundă, exact ca a lui Darman sau Atin – sau Ordo.

Şi mai era un alt lucru pe care Kal Skirata îl învățase să îl facă. Îşi amintea acum.

Actualizare Holoştiri, ora 19:30

Asediul de la portul spaţial al Oraşului Galactic s-a încheiat cu salvarea Senatoarei Meena Tills şi a tuturor ostaticilor rămaşi. Forţele de comando au luat cu asalt o sală din clădirea terminalului şi au împuşcat mortal patru terorişti ai unui grup care se opune influenţei Republicii pe Haruun Kal. Camerele droizilor noştri sunt din nou online şi vom transmite în direct de la faţa locului...

Rugeyan era pe atât de îngâmfat pe cât prevăzuse Obrim. Se întorsese în sala terminalului, urmat de jurnalişti şi de un nor de camere plutitoare, *transpirând* satisfacţie. Obrim îi opri şi îl luă deoparte, conducându-l la nodul de comandouri şi poliţişti care aşteptau lângă uşile spulberate.

— Înainte să dăm drumul trupei, ar trebui să ştiţi că explozibilii au fost o farsă, spuse Comandantul.

Fi nu văzu absolut nimic pe faţa lui Rugeyan.

— Şi?

— Pare a fi o cascadorie pentru a ne face să dăm năvală şi să împuşcăm un membru al Consiliul de Administraţie *Direx* al *Sectorului Corporativ*, iar asta n-are nimic de-a face cu Senatoarea. Nu putem fi siguri cine se află în spatele acestei acţiuni, aşa că hai să ne gândim la asta înainte să începem să cârcotim.

Rugeyan îşi păstră expresia goală, în tăcere, câteva secunde. Apoi, un zâmbet exersat se aşeză instantaneu la locul lui.

— Comandante, acei huligani au reţinut fiinţe nevinovate şi au ucis un Maestru Jedi a cărui singură preocupare era bunăstarea ostaticilor. Senatul nu tolerează terorismul. Îl abordăm fermi şi am arătat în această seară miliardelor de telespectatori ce îi aşteaptă pe cei care vor să ne testeze hotărârea. Zâmbetul îi dispăru ca o lumină care se stinge. Restul sunt detalii, iar asta nu trebuie să deranjeze presa noastră vigilentă.

Îşi adună din nou zâmbetul şi se întoarse spre locul unde aştepta mass-media.

— Îşi va aminti de toate astea în faţa camerelor de luat vederi? întrebă Fi.

— Probabil că vorbeşte aşa şi în somn, spuse Obrim. Oricum, eu vreau doar să ajung acasă. Doar dacă nu cumva vreţi să beţi ceva, băieţi.

Skirata zâmbi inconfortabil.

— Suntem mereu la datorie, Comandante, aşa că nu avem voie să bem. Dar vă mulţumesc. Mergeţi acasă.

Fi nu putu găsi o glumă care să-l ajute în acel moment. Era recunoscător pentru intimitatea căştii sale.

Chiar aş fi tras.

Darman îi dădu un cot în spate, mai mult jucăuş decât de supărare.

— Am ratat cina, spuse el. Poate îi poţi convinge pe bucătari să ne pregătească ceva când ne întoarcem.

Ordo îşi asculta legătura privată, cu capul plecat.

E un gest tipic pentru ARC-uri, gândi Fi.

— Transportorul Forţelor de Securitate este gata pentru a ne duce înapoi la cazarmă, spuse el, îndreptându-se. Veţi pleca într-o nouă misiune mâine la ora 06:00, Omega.

Skirata scutură din cap o secundă, cu o consternare nesupravegheată, apoi le oferi un zâmbet care nu-i ascundea îndeajuns de bine anxietatea.

— Asigură-te că le dai mai întâi o masă decentă, Căpitane. Arătă cu un deget

în direcția lor, apoi păru să cedeze unui gând intim şi le dădu tuturor o palmă pe spate. Nu deteriorați proprietatea guvernului, bine? Şi vom avea acea băutură într-o zi, curând. Vă promit.

Le făcu cu ochiul şi îşi ridică gulerul, şchiopătând în mulțimea de afară, în tumultul de lumini de neon şi de vehicule care era Oraşul Galactic, şi schimbându-se sub ochii lor dintr-un comando lăsat la vatră într-un bătrân anonim, la fel de uşor cum îşi putea schimba forma un Gurlanin.

— Nu am avut niciodată o băutură alcoolică adevărată, spuse Atin. Sau un bol gratuit de *nuci warra*.

— Ei bine, dacă sunt gratis, merită să rămâi în viață pentru asta, spuse Fi, şi îşi puseră căştile la loc pentru a deveni din nou *factorul de descurajare*, fără chip, al Republicii.

SFÂRŞIT

UNIVERSUL STAR WARS
ANEXE

ÎNCEPUTURI...

La început s-a numit Vechea Republică.

Nu a existat niciun document care să consemneze întemeierea Vechii Republici şi nici nu era necesar vreunul. Întemeietorii s-au estompat în pulberea istoriei. Ei au clădit singura comunitate galactică cunoscută vreodată, care întotdeauna şi-a servit cetăţenii bine şi cu credinţă. Noi lumi i s-au alăturat odată cu trecerea secolelor pentru a împărtăşi conducerea sa benefică. Planete ce se aflau ele însele în primejdie datorită dezastrelor naturale sau izbucnirii unor revolte au putut să se îndrepte spre vecinii lor pentru a primi ajutor. Toate rasele, toate speciile inteligente, toate popoarele erau egale în faţa legii şi îşi trăiau viaţa cu drepturi care le garantau deopotrivă şansă şi libertate.

Vechea Republică s-a format pe temelia celor mai importante lumi ce existau la început, majoritatea fiind din centrul galaxiei. . . În vremea aceea au apărut şi primii Cavaleri Jedi. A fost o lungă perioadă de pace şi expansiune galactică determinată de inventarea şi progresul călătoriilor prin hiperspaţiu. Păzitorii acestei Republici au fost Cavalerii Jedi, un Ordin viteaz şi neînfricat, numărând sute şi mii de membri, ce a slujit la apărarea şi protecţia popoarelor Republicii. Înţelepciunea, bravura şi puterea lor au devenit legendă. Trăgându-şi tăria comună din Forţă, Cavalerii Jedi au menţinut pacea pe tot cuprinsul Galaxiei, generaţii după generaţii, şi au transmis mai departe crezul lor celor ce s-au dovedit deopotrivă capabili şi demni să fie Cavaleri.

Prin strânsa ei coeziune, Vechea Republică a devenit invulnerabilă faţă de orice atac dinafară. Nicio altă putere galactică cunoscută nu a îndrăznit o asemenea mişcare pentru că ea ar fi însemnat un eşec sigur. Cetăţenii Vechii Republici au putut dormi liniştiţi în paturile lor, aflaţi în siguranţă înăuntrul zidurilor lor politice.

Atacul a venit, totuşi. Dar, la fel ca în multe societăţi democratice, el nu a venit din partea unei forţe din afară, ci din interior. Decăderea a început pe măsură ce tot mai multe lumi s-au alăturat Vechii Republici. Oficialii locali au devenit susceptibili la influenţă şi mită, plecându-se cel mai adesea în faţa dorinţelor celor implicaţi în afaceri de comerţ interstelar. Senatul, slăbit de atâtea secole de pace şi mulţumire de sine, a devenit periculos de neglijent. Răsturnarea politică era inimaginabilă, dar inevitabilă.

SITH...

Un mare contigent dintre Cavalerii Jedi care fuseseră ademeniţi de partea întunecată a Forţei au fost expulzaţi din Vechea Republică. După ce au pribegit o

vreme, ei au dat peste ființele umanoide cunoscute sub numele de Sith şi au adus această specie în stare de sclavie. Cei din partea întunecată au ajuns să fie cunoscuți sub denumirea de Stăpâni ai Sith-ilor. Pentru următoarele câteva mii de ani Imperiul lor avea să prospere şi să crească. În acest timp Cavalerii Jedi decăzuți începură de asemeni să facă experimente asupra supuşilor lor, convertind mulți Sith în fanaticii războinici Massassi.

Naga Sadow a condus Imperiul Sith. El a văzut ocazia de a extinde Imperiul Sith şi a invadat Vechea Republică, însă armatele sale au fost înfrânte de forțele combinate ale flotei Vechii Republici şi ale Cavalerilor Jedi. Sadow cu o armată compusă din războinici Massassi a fugit spre marginile îndepărtate ale universului, oprindu-se în cele din urmă pe cea de-a patra lună a planetei Yavin. Aici, dictatorul militar a început să facă experimente asupra celor ce l-au urmat, transformându-i în fiare monstruoase. Aceasta a avut drept consecință Războiul Fiarelor din Sistemul Onderon. Maestrul Jedi Arca, Străjerul recent descoperitului Sistem Onderon trimise ucenicii săi Jedi pentru a pune capăt violentului Război al Fiarelor. Sub conducerea lui Ulic Qel-Droma, aceşti Jedi încearcă să aducă pacea pe Onderon, dar au fost permanent împiedicați de puterile răului ale Reginei Amanoa, o urmaşă a lui Naga Sadow. În cele din urmă conflictul vechi de secole se încheie odată cu sosirea Maestrului Arca, moartea Reginei Amanoa şi căsătoria Stăpânului Fiarelor Oron Kira cu Prințesa Galia. Între timp, Cavalerul Jedi Exar Kun ce fusese instruit de Maestrul Jedi Vodo-Siosk Baas găseşte învățătura interzisă a vechilor Sith. El imită căile demult decăzuților Sith şi le foloseşte pentru a crea o proprie filosofie a Codului Jedi. Cu aceste cunoştințe Kun pune la cale o vastă şi puternică frăție şi îşi arogă titlul de prim Stăpân Întunecat al Sith. Kun şi alți Stăpâni Sith preiau controlul asupra Galaxiei şi reînvie vechiul Imperiu Sith. Lor li se opun în mod violent sute de Cavaleri Jedi. Războiul Sith care urmează este un conflict teribil în care multe personaje istorice importante sunt ucise, inclusiv Maestrul Jedi Arca. Toți Cavalerii Jedi se adună laolaltă pe luna-junglă într-un front unit contra cetății fortificate Sith construite de Exar Kun. Cavalerii Jedi aliați îi distrug printr-o masivă lovitură nimicitoare pe supraviețuitorii Massassi. La scurtă vreme după aceea Exar Kun este şi el ucis de Cavalerii Jedi. Spiritul său este surghiunit pe un tărâm al întunericului veşnic pe Yavin 4. Stăpânii Sith sunt înfrânți şi nu se mai aude nimic despre ei până peste câteva secole, pe timpul războiului comerțului, pe Planeta Naboo.

IMPERIUL...

Un Senator ambițios şi lipsit de scrupule numit Palpatine s-a ridicat extrem de repede la putere, ajutat de către unii membri obscuri ai Senatului care începuseră să râvnească la mai multă influență şi autoritate. Promițând că va face curățenie în Galaxie şi va readuce Republica la strălucirea ei de odinioară, Palpatine a fost ales Cancelar al Republicii şi s-a înconjurat cu acei oficiali lacomi şi avizi de putere care l-au sprijinit în ascensiunea sa. Ceea ce ei nu ştiau era că Palpatine îşi trăgea puterea şi carisma din partea întunecată a Forței. El avea însă ambiții mult mai mari decât i-ar fi îngăduit funcția de Cancelar, iar aceia care i-au netezit drumul spre înaltele sfere ale puterii politice se vor trezi curând înlăturați, întemnițați ori striviți de mâna grea a lui Palpatine, în timp ce acesta îşi urmărea fără cruțare țelul final. Din ordinul lui Palpatine, noul Imperiu a început o cursă a înarmării cum nu a mai existat alta în istoria galactică. Imense nave cu o incredibilă putere de foc au sărit de pe planşeta de proiectare în existența reală parcă peste noapte. Progresul tehnologic ce a rezultat a determinat apariția unei noi ştiințe a războiului.

Sistemele din centrul galaxiei au fost primele care au căzut, guvernele lor planetare fiind înlăturate prin forță, în timp ce legea marțială se extindea de la o lume la alta.

Sigur pe poziția sa, înconjurat de un nucleu militar ce-i ştia de frică, Palpatine

s-a autodeclarat Împărat. Pentru prima oară în nenumărate secole, lumile Vechii Republici s-au trezit conduse de un singur om. Toate drepturile personale au ajuns la cheremul capriciilor Împăratului, iar cele dintâi revolte împotriva lui Palpatine au fost înăbuşite aproape înainte de a izbucni. Cavalerii Jedi au fost vânaţi în mod sistematic şi executaţi sumar. Ei s-au văzut abandonaţi, trădaţi sau ucişi chiar de către aceia pe care îi apăraseră vreme îndelungată. Senatul marionetă ce fusese păstrat în funcţiune era permanent dezbinat, iar conducerea directă a fost încredinţată Guvernatorilor regionali numiţi de Palpatine. Crearea unei arme teribile, una capabilă să distrugă o planetă întreagă dintr-o singură lovitură, a ţinut liderii îngroziţi ai fiecărei lumi sub ameninţarea anihilării. Steaua Morţii a fost ultimul cuvânt al lui Palpatine – asigurarea finală a puterii sale asupra miliardelor de fiinţe pe care le conducea.

ALIANŢA REBELĂ...

Când Imperiul lui Palpatine a ajuns la putere, un grup de cetăţeni de pe întreg cuprinsul galaxiei au început să se organizeze încet şi discret într-o Forţă Rebelă. Rebelii aveau un singur scop: distrugerea Imperiului şi întoarcerea la sistemul democratic din trecut. La început, fără să ştie, acest grup curajos a avut aliaţi în Senat. Acei Senatori planetari au înţeles pericolul extrem reprezentat de ascensiunea rapidă la putere a lui Palpatine şi au pus la cale, în secret, răsturnarea lui printr-o mişcare de preemţiune care ar fi concentrat valul rezistenţei într-o forţă care să asigure libertatea tuturor locuitorilor Vechii Republici.

Senatorul Bail Organa din Alderaan şi Senatoarea Mon Mohtma din Chandrila au pus la cale în secret un plan care, se spera, va împiedica drumul său spre Preşedinţia Senatului. Tentativa lor a eşuat deoarece ridicarea la putere deplină a lui Palpatine s-a produs literalmente peste noapte odată ce baza sa de politicieni corupţi a fost instalată. La o întâlnire în reşedinţa lui Organa în Casa Cantham din Oraşul Imperial, Mon Mohtma a îndemnat la revoltă generală împotriva lui Palpatine şi a forţelor sale crescânde. Organa s-a opus, temându-se că o asemenea mişcare ar fi putut distruge nu numai pe Palpatine, dar şi întregul sistem de guvernare pe care ei luptau să-l salveze. Organa dedicase întreaga sa viaţă democraţiei Vechii Republici şi sistemului Senatorial şi socotea că, odată pusă în mişcare pentru a-l opri pe Palpatine, anarhia nu va mai putea fi controlată.

Apoi o mică planetă din Sectorul Sern, lângă Lumile Centrale, a fost prima care a simţit urgia militară a lui Palpatine. Masacrul de la Ghorman a avut loc atunci când Guvernatorul planetar Ghormanez a refuzat să se încline în faţa lui Palpatine. Cetăţenii acestei lumi, sfidând o sporire Imperială a impozitelor, au organizat un protest paşnic pe principalul port spaţial al planetei, blocând pistele de aterizare folosite de navele lui Palpatine. Zeci de persoane au fost ucise şi alte sute grav rănite când o navă militară condusă de Căpitanul (ulterior Marele Moff) Tarkin a aterizat intenţionat peste protestatari atunci când a venit să adune noile taxe. Acest eveniment a marcat moartea Vechii Republici şi în acel moment multe alte lumi au înţeles că sistemul democratic pe care îl cunoşteau s-a prăbuşit complet.

Bail Organa, îngrozit de o asemenea monstruozitate, a început să o ajute pe Senatoarea Mohtma să deturneze fonduri şi arme în mâinile sufletelor curajoase care s-au unit în curând, formând celule de rezistenţă organizată. Încă şi mai important, poate, Organa şi mica sa grupare de simpatizanţi ai Rebelilor din Senat au pus la dispoziţia liderilor Rebeli informaţii strict secrete, permiţându-le să plănuiască lovituri prin surprindere împotriva navelor şi trupelor Imperiale.

Multele grupuri izolate de rezistenţă împrăştiate prin toată galaxia i-au pricinuit puţine griji lui Palpatine. Conducătorii lor erau săraci, iar forţele lor dezorganizate. Ei aveau puţine arme şi, desigur, nimic din ceea ce ar fi putut face faţă forţelor Imperiale însărcinate cu eliminarea lor. Multe unităţi de rezistenţă au

fost dispersate sau chiar nimicite, iar planeta lor a fost pusă sub legea marțială.

Implicarea Senatoarei Mothma în Rebeliune a fost descoperită de poliția secretă Imperială, dar înainte ca ea să fie prinsă, o informație dintr-o sursă amicală ajunsă la urechea lui Organa i-a permis să părăsească capitala Imperială. Astfel, ea a evitat capturarea şi dedicându-se cu totul distrugerii Imperiului a devenit Şeful Statului Major al Alianței Rebele.

Lucrând la organizarea unei Alianțe a Planetelor Rebele, primul său succes a venit la o conferință secretă ținută în sistemul Corellian. Întrucât Mohtma a arătat numeroşilor lideri ai grupurilor de rezistență dispersate cum o conducere centrală ar duce la îmbunătățirea comunicațiilor, la un acces mai bun la fonduri, aprovizionare şi armament, cele trei grupuri principale de rezistență au căzut de acord să se unească într-un grup coerent. Acest *Tratat Corellian* a pus bazele Alianței care în scurtă vreme şi-a sporit puterea grație nou-formatei unități.

Declarația Rebeliunii, ratificată la aceeaşi conferință, l-a sfidat în mod fățiş pe Palpatine şi chiar i s-a adresat personal. Ea prevedea, între altele:

„Ai dezorganizat Senatul, vocea Poporului;

Ai instituit o politică flagrantă de rasism şi genocid împotriva popoarelor non-umane din galaxie;

Ai înlăturat conducătorii aleşi ai planetelor, înlocuindu-i cu Moffi şi Guvernatori după bunul tău plac;

Ai mărit impozitele fără consimțământul celor impozitați;

Ai ucis şi întemnițat milioane de persoane care nu au beneficiat de un proces;

Ai extins armata dincolo de limitele necesare şi prudente, doar pentru unicul scop de a-i oprima pe supuşi.

Noi, Alianța Rebelă, în numele şi cu autoritatea ființelor libere din galaxie declarăm în mod public şi solemn intențiile noastre:

Să luptăm şi să ne opunem ție şi forțelor tale prin orice mijloace care ne vor sta la îndemână;

Să refuzăm orice lege Imperială contrară drepturilor ființelor libere;

Să provocăm distrugerea ta şi distrugerea Imperiului Galactic;

Să eliberăm pentru totdeauna toate ființele din galaxie.

Pentru îndeplinirea acestor țeluri noi punem chezăşie proprietățile, onoarea şi viețile noastre."

Lumile din întreaga galaxiei s-au unit în lupta contra tiraniei lui Palpatine şi a Imperiului său. Divergențele care existaseră cândva între rase şi specii au fost lăsate deoparte, deoarece dorința comună de libertate a devenit centrul de greutate al vieților lor. Piloți spațiali au străbătut distanțe interstelare, adeseori în mici nave de luptă, cu riscul de a fi detectați şi întemnițați de Imperiali, în scopul de a se alătura Rebeliunii.

